

N:o 184.

Af herr **O. V. Vahlin**, om skrifvelse till Kongl. Maj:t angående ansvar för bristande tillsyn af hund.

Genom ett allt mer ökad begagnande af rätten för komunerna att pålägga hundskatt, liksom genom intagande i städernas ordningsstadgar af bestämmelser om ansvarspåföljd för nattetid utelöpande hund, hafva en del af de olägenheter, som den stora allmänheten nödgas vidkännas till följd af enskildes hållande af hundar, i icke oväsentlig grad förminskats; beaktansvärda obehag, liksom verkliga faror, äro dock allt fortfarande härmed förenade. Det vämjeliga osnyggandet af förstugor trappor o. a., af vid hamnar upplagda födoämnen, af matvaror å öppna saluplatser — allt detta i vida högre grad än man i allmänhet torde föreställa sig — den spridning af smittosamma sjukdomar, som genom hundar förmedlas, skadegörelser af mångahanda slag, liksom förorsakandet af svåra olycksfall — alla dessa följder af hundhållandet qvarstå emellertid allt fortfarande.

Åtgärder till förekommande eller afsevärdt förminskande af dessa olägenheter torde dock hos oss, åtminstone för närvarande, knappast kunna ifrågasättas, särdeles som alla hundegare, äfven de som känna sig pligtige att egna sina hundar skäligen tillsyn, härigenom skulle drabbas af mycket besvärande föreskrifter. Men med så mycket större skäl torde man kunna fordra, att allmänheten genom lagstiftningsåtgärder friades från sådana olägenheter, som den nu nödgas underkasta sig endast därför, att en del hundegare äro fullkomligt likgiltiga med hänsyn till de obehag, som deras hundar förorsaka andra människor, och hvilka olägenheter synas mig utan svårighet kunna förekommas genom bestämmelser, som endast komme att drabba dylika hundegare.

Genom ansvarsbestämmelser för nattetid utelöpande hund kan visserligen i stad förekommas, att skällande hundar uppehålla sig nattetid å allmän gata; något hinder härför finnes deremot icke å landsbygden, lika litet som mot att, vare sig i stad eller på landet, låta dessa djur inne å egna gårdar föra huru stort oljud som helst och detta dygnet om. Likaledes är man oförhindrad att — hvad i flera fall kommit till min erfarenhet — intill grannes tomtgräns och bostad anlägga hundgårdar, härmed förenande kanske fördelen att mer aflägsna dem och det obehag de medföra från egen bostad. I dessa hundgårdar kan man inhysa en mängd dygnet om tjutande och skällande djur, utan att denna granne till skydd för sitt hems trefnad och frid kan häremot vidtaga någon laglig åtgärd.

Äfven för friska personer, särdeles sådana, som äro upptagna af tankeanstängande arbete, är åhörandet af ett idkeligt, högljudt hundskall pinsamt och störande, men för nervösa och än mer för verkligt sjuka, för hvilkas återställande ostörd hvila kan vara ett oeftergifligt vilkor, kan och skall det i många fall medföra ytterst betänkliga, kanske äfven lifsfarliga följder. Härtill kommer äfven den bittra känslan af kränkt rätt, som måste väckas af det förhållande, att personer, som i allra flesta fall hålla dessa djur uteslutande för sitt blotta nöjes skull, äro fullkomligt oförhindrade att härigenom förorsaka andra så väsentliga obehag som stördt arbete, störd hvila och härmed äfven förstörd trefnad, kanske äfven helsa.

Möjligen skulle, genom kommunala ordningsstadganden, på enskilda ställen här påvisade olägenheter kunna i någon mån undanrödjas, men detta skydd står det alldeles icke i den rättskränktes skön att kunna utverka, och äro dessa olägenheter dessutom af så allmän natur, liksom, enligt min uppfattning, rätten till erhållande af skydd mot dem är så obestridlig, att jag anser ett allmänt lagstadgande i sådant syfte häraf fullt motiveradt. Ett dylikt stadgande, ungefär till den omfattning här nedan angifves, torde icke blifva svårare att i förekommande fall tillämpa än t. ex. att afgöra, huruvida en människa fört oljud eller ej.

Med stöd af hvad här ofvan anförts får jag föreslå,

att Riksdagen behagade i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att Kongl. Maj:t ville låta utarbeta och för Riksdagen framlägga förslag till sådana bestämmelser rörande vård och tillsyn af hund, att, om denna genom tjutande eller skällande kan auses i

afsevärd grad förorsaka närboende obehag och pina, hundens egare eller vårdare kan härför ställas till ansvar.

Stockholm den 28 januari 1896.

V. Vahlin.

N:o 185.

Af herr **J. Bengtsson** i *Gullåkra m. fl.*, angående anslag för inrättande af en e. o. professur i oftalmiatrik vid universitetet i Lund.

Om ett universitet skall kunna bibehålla och utveckla sin en gång intagna goda ställning, fordras det också ett tillräckligt antal lärare för arbetets behöriga fördelning. Lunds universitet eger emellertid för närvarande blott en ordinarie professur och en adjunktur i de af gammalt såsom kirurgiska betecknade vetenskapsområdena, innefattande, förutom kirurgi i modern bemärkelse, oftalmiatrik, gynekologi och obstetrik. Vid inträffande ledighet skall enligt sista staten adjunkturen förändras till en e. o. professur i gynekologi och obstetrik och den ordinarie professuren omfatta kirurgi och oftalmiatrik. Härigenom får hvardera professorn att svara för endast två discipliner i stället för nu fyra, men äfven detta är nu för tiden för mycket och kan icke tillfredsställande realiserast. Visserligen är för närvarande det lyckliga förhållandet rådande, att den kirurgiska adjunkten doktor Löwegren på fakultetens underdåniga hemställan blifvit utnämnd till e. o. professor i oftalmiatrik och att omständigheterna hittills medgifvit, att han kunnat hufvudsakligen deråt egnat sig. Men dessa förhållanden rubbas åter igen, när professor Ask, som redan är pensionsmessig, lemnar sin plats, och med